

варени съ нишци, бърдила, скрипци, разбои и все- какви женски потрѣби, които се намиратъ въ кѣщи, а кираджиитѣ, които карали конетѣ, били върцали (влашки цигани), съ парцалосани дрехи и съ сѣщински черни цигански лица. Като вървели, вървели, на най-последния конь имало една жена покачена на вседелие (върху то- вара отгоре), съ страшно лице, съ разпусната презъ плещи коса и чудно дълги рѣце, въ дѣсната отъ които държала една стрoшена коса. „Седи съсь здраве, Коста“, му рекла разплетената жена. „Здраве да имашъ, жено, отговорилъ баща ми; току азъ непознавамъ коя си ти що ми казвашъ името“. — „Гиди, синко, какъ нѣма да те познавамъ, когато съмъ те бележила по плешката. Ама азъ съмъ чумата, току отъ сега вече нѣма да ра- ботя въ тая земя; ето коя съмъ синко Коста“, му рекла тя и си отминала по кервана. До като гледалъ татко и приказвалъ съ чумата, майка ми и другитѣ кѣщници спяли и не го осетили кога е излязълъ на двора. На връщане бутналъ да затвори портата и чула сестра ми Дафа, какъ тя се тропнала, рипнала отъ постелята и вижда, че дето лежалъ татко ми го нѣмало, изгърчала на дворъ, причакала го и го прибрала въ кѣщи, а той ѝ казалъ какво е видѣлъ и чулъ. И отъ него день вече не се чуло чума да хване нѣкого въ коя и да е кѣща.

НАВИ (НАВЯЦИ)

Споредъ едни, навитѣ биле три жени, които спо- хождали лехуситѣ. Други пъкъ казватъ, че това били голи и голѣми, колкото едно орле пилци, представля- ващи духоветѣ на умрѣли некрѣстени деца, които хвър- чать съ писъкъ по въздуха, дирайки майкитѣ си. Щомъ намерятъ нейде жена наскоро родила, тѣ ѝ земали най- напредъ *свѣстѣта*, отъ което често последвала и смъртъта имъ. За да предпазятъ лехуситѣ отъ нави, не ги пу- щатъ нощемъ да излизатъ навънъ изъ кѣщи и веднага следъ рожбата ги забикалятъ съ катраница и глава чер- венъ лукъ, набучена на желѣзно шило, които стоятъ по- стояно при тѣхъ; лехуситѣ отхапвали по-малко отъ лука до като го изедатъ.

Нѣкои баби-акушерки правятъ и различни баяния съ лехуситѣ, едно отъ които, напримеръ е, да ги ка-